

Sprawozdanie z inauguracji roku akademickiego 2014/2015 w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Warszawsko-Praskiej

Czwartek 9 października 2014 r. był dniem inauguracji kolejnego roku akademickiego w Wyższym Seminarium Duchownym Diecezji Warszawsko-Praskiej, którego alumni zdobywają wiedzę teologiczną w ramach studiów teologii prowadzonych przez Papieski Wydział Teologiczny w Warszawie. Uroczystość miała miejsce w budynku Seminarium przy ul. Mehoffera 2, gdzie zgromadzili się licznie przybyli goście na czele z gospodarzem miejsca – ordynariuszem diecezji ks. abp Henryka Hosera SAC oraz ordynariuszem pomocniczym diecezji ks. biskupem Markiem Solarczykiem. W inauguracji wzięli też udział ekscelencje, magnificencje, profesorowie, przedstawiciele środowisk akademickich, duchowieństwa, władz samorządowych oraz alumni i członkowie ich rodzin.

Szczególnie miło byli witani alumni pierwszego roku, którzy przybyli na immatrykulację wraz ze swoim rektorem ks. dr. Markiem Szymulą i wychowawcami z Urli k. Wyszkowa, gdzie odbywają formację w ramach tzw. roku propedeutycznego. Indeksy przyjęło 16 kleryków. Rotę ślubowania w imieniu całego kursu odczytał kl. Aleksander Dębowski.

Na początku miała miejsce Msza św., której przewodniczył Ksiądz Arcybiskup. Następnie wszyscy udali się do auli seminaryjnej, gdzie zebranych przywitał rektor Seminarium ks. prof. dr hab. Krzysztof Warchałowski. Ksiądz Rektor w swojej mowie powitalnej poruszył kilka problemów związanych z wychowaniem współczesnej młodzieży przygotowującej się do przyjęcia święceń kapłańskich. Podkreślił ważną rolę, jaką powinna odgrywać w formacji intelektualnej alumnów współpraca z przedstawicielami innych dziedzin nauki.

Natomiast przemawiający zaraz po nim rektor Papieskiego Wydziału Teologicznego ks. prof. dr hab. Krzysztof Pawlina zwrócił uwagę na fundamentalne znaczenie prawdy w ludzkim życiu, przywołując „oczywistość życia w prawdzie” widoczną w postępowaniu pokolenia powstańców warszawskich. Nawiązał w ten sposób do konieczności wychowania „człowieka wewnętrznego”, który będzie bronił prawdy i według jej zasad żył.

Następnie miał miejsce wykład rozpoczynający nowy rok akademicki. W tym roku zaszczyt jego wygłoszenia przypadł rektorowi Akademii Wychowania Fizycznego im. Józefa Piłsudskiego w Warszawie, prof. dr hab. Andrzejowi Mastalerzowi. Tytuł wystąpienia brzmiał: Sport w służbie osób z niepełnosprawnością.

Profesor Mastalerz zaczął od wskazania na wpływ sportu na kondycję człowieka zarówno w wymiarze fizyczno-psychicznym, jak też duchowym. Przywołał słowa św. Jana Pawła II, który podczas sympozjum „Oblicze i dusza sportu w roku wielkiego Jubileuszu” w 2000 r. uznał sport za narzędzie integralnego rozwoju człowieka i czynnik przydatny w procesie budowania społeczeństwa bardziej ludzkiego.

Myśl ta tworzyła podstawę do przedstawienia w dalszej części podstawowych zagadnień związanych ze sportem uprawianym przez osoby niepełnosprawne. Autor w pierwszej kolejności przedstawił definicję sportu, który uznał za formę aktywności człowieka mającą na celu doskonalenie jego sił psychofizycznych; uprawianą indywidualnie lub zbiorowo oraz według umownych reguł. Potem przeszedł do zdefiniowania pojęcia sportu osób niepełnosprawnych jako dyscyplin uprawianych przez zawodników niepełnosprawnych z adaptacją zasad i sprzętu adekwatną do stopnia i rodzaju ograniczenia sprawności. Wnioski z tej części wykładu pokazywały różnice między sportem osób pełnosprawnych i niepełnosprawnych.

W drugiej części wykładu prelegent podał dane statystyczne dotyczące liczby osób niepełnosprawnych na świecie, w Europie i Polsce oraz definicję niepełnosprawności, by przejść do omówienia roli sportu w procesie rehabilitacji osób niepełnosprawnych. Słuchacze mogli dowiedzieć się o fizycznych i psychologicznych wymiarach rehabilitacji, która pozwala ludziom ją przechodzącym na usamodzielnienie się, wzrost poczucia własnej wartości, odnalezienie celu życiowego (często po traumatycznych wydarzeniach doprowadzających do niepełnosprawności) oraz reintegrację społeczną. W wypadku reintegracji społecznej używa się zamiennego terminu – rewalidacja społeczna – oznaczającego szereg działań natury pedagogicznej i społecznej mających na celu przewrócenia jednostce wykluczonej przez niepełnosprawność fizyczną możliwość funkcjonowania w społeczeństwie.

Przedostatni fragment wystąpienia był poświęcony przedstawieniu historii zawodów związanych z uprawianiem sportu przez osoby niepełnosprawne. Tutaj prof. Mastalerz powiedział najwięcej o ruchu paraolimpijskim, w ramach którego organizowane są Igrzyska Paraolimpijskie, a także o Międzynarodowych Olimpiadach Specjalnych. Dane statystyczne zostały uzupełnione o krótkie biografie najbardziej zasłużonych dla sportu osób niepełnosprawnych działaczy, przejawiających ważną postawę społecznikowskiego zaangażowania, i sportowców z Polski u zarania ruchu aż do dziś.

Na końcu Autor, jako ciekawostkę, podał kilka informacji o roli wspomagania biomechanicznego w ramach sportu osób niepełnosprawnych, a potem przeszedł do podsumowania. Teza o ważnym wpływie sportu dla kondycji fizyczno-psychiczno-społecznej osób niepełnosprawnych została potwierdzona. Wnioski, jakie wyływały z przedstawionych danych jednoznacznie wskazywały na potrzebę aktywności sportowej.

Część oficjalna inauguracji zakończyła się immatrykulacją studentów pierwszego roku. Później do zebranych przemówił ks. abp Henryk Hoser, który podziękował panu rektorowi Mastalerzowi za poruszenie tej problematyki, ważnej również na polu teologiczno-duszpasterskim, czyli polu działania absolwentów Warszawsko-Prańskiego Seminarium Duchownego.

oprac. Łukasz Piotrowski